

De Roeping van Broeder Willem.

„Ende (hi) nam in sinre hant die brede sichte, ende die was alsoe scerp als een swert, ende hi maeide daermede dat ripe gers, ende dat stont vol witte ende rode bloemen, die in der sonne so scone bernden alse waren si van bloef”, en die hem herinnerden aan de rode klapprozen uit zijn kinderlik viezioen.

En allengskens was de zon tot boven de bomen geklommen en nu straalde zij hem recht in het verbrande gezicht, en aan ieder bladje, dat trilde aan de lage, wuivende wilgen langs de grachten, perelde een zevenkleurig druppeltje dauw, als zovele tranen, geschreid door de Vlaamse vrouwen en maagden om de dringende nood van het bedreigde land.

„Ende naestet velt ende tuscen den biesen wasset clene beekskan blau van alle den velen hemelblomkes Onser Vrouwen;” en boven zijn hoofd in de zonnige lucht zwenkte een vlucht witte duiven, die met groot gerucht van klappervlerken heenfladderden in de richting van het Zuiden, „waer Curtericke ende Groeninghen ligghen.”

Eerst was het „al sunne gheweest ende suver claerheyt,” en nu, op eens, wolkten er nevelen op uit de grachten en beken, eerst als een zilveren laken over de weide, dan tot in de grijsgroene kruinen van de wilgen, indelijk in de gehele lucht.

En op eens was het, of het niet meer morgen was, maar middag . . . hoge middag in de hete Julie, en een tere, doorschijnende nevel — een trillende damp als van hitte steeg wolkend uit de meersen omhoog.

En wonder wit was die nevel, als het vlekloze dons van jonge zwanen, en witte gedaanten begon hij te onderscheiden, als zwevende engelen in klederen van licht.

En terwijl nu de andere broeder het gemaaid gras oprakelde en opbond in bussels, knielde Willem, zonder zelf goed te weten, „waeromme hi soe dede,” neder op de stoppels, en vouwde, met de zeis aangeleund tegen zijn schouder, de handen tot bidden.

En heel ver hoorde hij die klokken „van Lisseweghen kercke luden voer die messe.”

En nu zag hij plotseling, hoe die zee van damp, van vochtig-warme hittedamp, zich als 't ware openscheurde, en hoe, in die ope-

ning, onder een brede zwerm van kleine, teerwitte wolkjes, weidend als donzige lammeren in het blauw, zich ontrolde een wijde vlakke, waardoor een kabbelend water met roodglans op de golfjes heenvloede in een brede bocht.

En achter dat water zag hij een grote stad, die hij aan haar torens en wallen herkende als diegene, welke hij als kind maar een enkele keer had bezocht, — Kortrijk, de stede van het oud-adellike Maagdenklooster en het mirakuleuze „beeldekin.”

„Ende hi sach dat al so claer voer sinren oghen, alsof hi self bi Got in der hemelen gewoent hadde ende alsof die eerde aen sinen voeten laghe, ende oec nu verhoorde hi weere ene stemme, die sprac ende seide:

„Willem, Godts ghenade es groot:
ghi redt Vlaenderen uutter noet.”

„Ende doe hi sine oghen omhoge richtte, doe sach hi wederomme, ghelike in sinen visioene in der Groeningher kercken, die rudderden striden teghen die poorters in enen iscliken wick. . . .”

En weer verscheen vóór zijn ogen de ridder op het pikzwarte paard, „enen wonderbaren diere scoen ende hoghe, ende wel bet als XIII voeten lanc. . . .” En de ridder was gekleed in een plaatgeslagen harnas van staal, met kniestukken, knoppen en scheenstukken van zilver. De rechte hand was geheel verborgen in een metalen handschoen zonder vingers, die als een koker de gehele hand omsloot, en de linker hield een geweldig slagzwaard met brede kling en gouden gevest. Over het harnas, breed slepend over het schabrak van het paard, hing een wijde mantel van purper fluweel, gevoerd met zware, witte zijde. . . . Op het hoofd droeg hij een vergulde helm met een kleine zilveren lelie als teken.

Hij was zijn troepen vooruitgereden, en zag nu, met de hand boven het geheven viezier, uit naar het wijd-strekkende leger van de burgers in de weide aan zijn voet.

En de poorters lagen geknield in het gras, met blote hoofden, blote armen, velen zelfs met geopende kolder boven hun ruig behaarde borst.

Hun handen omklemden krampachtig de